

Arrest

nr. 216 465 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de 29 november 2017 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 januari 2017 doen de verzoekende partij en mevrouw N.B., die de Belgische nationaliteit heeft, een huwelijksaangifte. Op 14 april 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de familierechtbank te Tongeren.

1.2 Op 29 november 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Op 5 december

2017, bij arrest nr. 196 185, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.3 Op 29 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : Z(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 07.03.2013. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De twee aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Ook betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werden negatief afgesloten. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt

Op 13.01.2017 maakte betrokkene te Maaseik melding van een voorgenomen huwelijk met de Belgische B(...) N(...) (°(...)). Op 14.04.2017 weigerde de gemeente Maaseik dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Tongeren (dd 30.03.2017), nadat was vastgesteld dat betrokkenes voorgenomen huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van voltrekking voorgenomen huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)

1.4 Op 9 december 2017 is de verzoekende partij onder escorte vertrokken naar Marokko.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van de artikelen 146bis, 165, 167 en 184 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW) in de interpretatie van de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen (hierna: de omzendbrief van 6 september 2013) alsook de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013), en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat het recht om te huwen en zoals in casu het recht op wettelijke samenwoning om alzo een gezin te stichten vervat ligt in art. 12 EVRM en art. 23,1° BUPO-verdrag.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Maaseik meent dat de intentie van verzoeker enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, quod non.

Dat art. 167 B.W. voorziet in een beroepsmogelijkheid bij de Familierechtbank.

Dat verzoeker van deze beroepsmogelijkheid tijdig gebruik heeft gemaakt en deze procedure thans hangende is voor de Familierechtbank te Tongeren.

Dat de Belgische Staat, in huidige procedure vertegenwoordigd door verwerende partij, echter onvoldoende budgetten ter beschikking stelt aan de burgerlijke hoven en rechtbanken om snel een pleitdatum te kunnen verkrijgen in dergelijke procedures voor de Familierechtbank.

Dat de omzendbrief d.d. 17 september 2013 onder punt 2 bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in art. 165, § 3 BW.

Dat overeenkomstig art. 165, § 3 BW aan de Familierechtbank gevraagd is om de termijn van 6 maand te willen verlengen.

Dat de gehele procedure voor de Familierechtbank volledig uitgehold wordt door de thans bestreden beslissing; de elementaire toegang tot een rechter voor een controle op het vermeende schijnhuwelijk wordt verzoeker volledig ontzegd daar de thans bestreden beslissing de uitvoering van het huwelijk

onmogelijk maakt en bovendien aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en het openbaar ministerie het argument geeft om te stellen dat de vordering voor de Familierechtbank onmogelijk zou zijn geworden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van zowel art. 6 EVRM als van art. 165, § 3 en art. 167 BW uitmaakt

Dat de bestreden beslissing dan ook art. 167 B.W. alsook het redelijkheidsbeginsel schendt door thans te trachten de beroepsmogelijkheid de facto nutteloos en zonder voorwerp te maken en verzoeker gedwongen van het grondgebied te verwijderen, dit bovendien nog in combinatie met een inreisverbod van 3 jaar dat verzoeker tevens op 29 november 2017 werd betekend.

Dat deze beroepsmogelijkheid bij de Familierechtbank te Tongeren de enige mogelijkheid tot enige rechterlijke controle aangaande het schijnhuwelijk bevat en dit dan ook een reële mogelijkheid dient te zijn in de zin van art. 167 B.W.

Dat overeenkomstig art. 167 B.W. de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing dient ter kennis te geven aan vererende partij.

Dat deze bepaling dient geïnterpreteerd te worden overeenkomstig de Omzendbrief d.d. 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf en het redelijkheidsbeginsel.

Dat deze Omzendbrief d.d. 17 september 2013 zelfs het beginsel verduidelijkt dat een reeds bestaand bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot er duidelijkheid is omtrent het lot van het huwelijk.

Gelet op het inreisverbod, is het onmogelijk om een eventueel positief vonnis van de Familierechtbank uit te voeren. De procedure voor de Familierechtbank wordt dan ook geheel miskend.

Dat de bestreden beslissing dan ook art. 167 B.W., zowel apart als geïnterpreteerd in de Omzendbrief d.d. 17 september 2013, alsook het redelijkheidsbeginsel schendt door net het omgekeerde te doen, namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten alsook de thans bestreden beslissing af te leveren op het moment dat het lot van de verklaring van het voorgenomen huwelijk nog onduidelijk is door de lopende beroepsprocedure.

Dat verzoeker dan ook vraagt om de bestreden beslissing te willen vernietigen."

3.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 146*bis* en 184 van het BW en van de omzendbrief van 6 september 2013 stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting in het geheel niet op deze artikelen en deze omzendbrief ingaat. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM en artikel 23, 1° van het BUPO-verdrag beperkt zij zich dan weer tot aan te geven wat deze bepalingen inhouden. De verzoekende partij laat aldus na uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing de voormelde artikelen en de voormelde omzendbrief zou schenden. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 167 van het BW, zowel op zich als geïnterpreteerd door de omzendbrief van 17 september 2017, van artikel 165, § 3 van het BW, en van het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij verwijst in haar uiteenzetting naar de beroepsprocedure bij de familierechtbank te Tongeren die zij instelde tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 14 april 2017 tot weigering om haar huwelijk met mevrouw N. B. te voltrekken op grond van artikel 146bis van het BW.

De verzoekende partij gaat daarbij vooreerst in op de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het BW en op hetgeen de omzendbrief van 17 september 2013 daaromtrent in zijn punt 2 stelt.

Het voormelde artikel 165, § 3 luidt als volgt:

“Indien het huwelijk niet is voltrokken binnen de zes maanden sinds het verstrijken van de in § 1 bedoelde termijn van 14 dagen, mag het niet meer worden voltrokken dan nadat een nieuwe aangifte van het huwelijk werd gedaan in de vorm zoals bepaald in artikel 63.

Ingeval de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken, kan de rechter die zich uitsprekt over het beroep tegen deze weigering om een verlenging van deze termijn van zes maanden worden verzocht.”

Punt 2 van de voormelde omzendbrief luidt als volgt:

“Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangsbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangsbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.”*

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 3 maart 2003, nr. 116.627; RvS 13 februari 2002, nr. 103.532). Verder blijkt uitdrukkelijk uit de bewoordingen van het voormelde punt 2 dat dit betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing betreft echter een inreisverbod. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij heeft dan ook geen betrekking op de thans bestreden beslissing en is bijgevolg niet ontvankelijk.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de gehele procedure voor de familierechtbank volledig wordt uitgehold door de thans bestreden beslissing en dat haar de elementaire toegang tot een rechter voor een controle op het vermeende schijnhuwelijk volledig wordt ontzegd, daar de thans bestreden beslissing de uitvoering van het huwelijk onmogelijk maakt en bovendien aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en het openbaar ministerie het argument geeft om te stellen dat de vordering voor de familierechtbank onmogelijk zou zijn geworden. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing dan ook een schending van zowel artikel 6 van het EVRM als van de artikelen 165, § 3 en 167 van het BW uitmaakt. Verder voert zij aan dat de bestreden beslissing artikel 167 van het BW alsook het redelijkheidsbeginsel schendt door thans te trachten de beroepsmogelijkheid *de facto* nutteloos en zonder voorwerp te maken en haar gedwongen van het grondgebied te verwijderen, dit bovendien nog in combinatie met een inreisverbod van 3 jaar dat haar tevens op 29 november 2017 werd betekend.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM niet dienstig in rechte kan worden aangevoerd. Deze bepaling heeft immers enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 12 juli 2018, nr. 12.920 (c)).

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in hoofdzaak verwijst naar de gedwongen verwijdering van het grondgebied en aldus naar het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat haar op 29 november 2017 werd betekend, en slechts

bijkomend naar het op dezelfde dag betekende inreisverbod, dat de thans bestreden beslissing uitmaakt. Zij maakt in haar uiteenzetting niet concreet duidelijk op welke manier het bestreden inreisverbod precies de door haar aangevoerde bepalingen zou schenden.

Zo stelt de Raad vast dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar artikel 165, § 3 van het BW, en tevens naar artikel 167 van het BW. Deze laatste bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om te weigeren een huwelijk te voltrekken, en bepaalt ook dat tegen zulke weigering een beroep kan worden ingesteld bij de familierechtbank. De verzoekende partij erkent zelf dat zij een beroep bij de familierechtbank heeft kunnen instellen en dat zij overeenkomstig het voormelde artikel 165, § 3 een verlenging van de termijn heeft gevraagd. De Raad ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing haar zou hebben verhinderd om beroep in te stellen en het voormelde verzoek in te dienen.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de beroepsmogelijkheid bij de familierechtbank de enige mogelijkheid tot enige rechterlijke controle aangaande het schijnhuwelijk bevat en dat dit dan ook een reële mogelijkheid dient te zijn in de zin van het voormelde artikel 167, stelt de Raad vast dat zij opnieuw, en opnieuw met verwijzing naar de omzendbrief van 17 september 2013, verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten. Door te stellen dat deze omzendbrief het beginsel verduidelijkt dat een reeds bestaand bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot er duidelijkheid is omtrent het lot van het huwelijk, maakt zij echter niet duidelijk op welke manier deze omzendbrief relevant zou zijn voor het thans bestreden inreisverbod. Ook zet zij niet uiteen waarom het inreisverbod zou maken dat haar beroep bij de familierechtbank geen reële mogelijkheid tot rechterlijke controle zou zijn.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat het gelet op het inreisverbod onmogelijk is om een eventueel positief vonnis van de familierechtbank uit te voeren en dat de procedure voor de familierechtbank dan ook geheel wordt miskend. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de mogelijkheid heeft de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod te vragen. Zij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij niet van deze mogelijkheid zou kunnen gebruik maken, mocht de familierechtbank de ambtenaar van de burgerlijke stand bevelen het huwelijk te voltrekken.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 165, § 3 en 167 van het BW (al dan niet in combinatie met de omzendbrief van 17 september 2013) zou hebben gehandeld door aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar op te leggen, op het moment dat *“het lot van de verklaring van het voorgenomen huwelijk”* nog onduidelijk is door de lopende beroepsprocedure.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat art. 8 EVRM luidt: (...)

Dat art. 8 EVRM rechtstreekse werking heeft.

Dat art. 8 EVRM een hiërarchisch hogere rechtsnorm is dan de Vreemdelingenwet en de besluiten die voortvloeien en gebaseerd zijn op de Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, nr. 210.029)

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, wordt het art. 8 EVRM geschonden.

Dat verzoeker immers wederrechtelijk uit zijn familie- en gezinsleven en zijn woning wordt gerukt, namelijk uit zijn relatie met mevr. N(...) B(...), met wie verzoeker samenwoont te Maaseik.

Dat verzoeker bovendien andere Belgische familieleden en vrienden heeft die allen in België verblijven waardoor zijn familiaal en sociaal leven zich geheel in België afspeelt.

Dat het manifest onredelijk is en in strijd met art. 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel om verzoeker gedwongen van het grondgebied te verwijderen terwijl hij een gezinsleven heeft.

Alleszins is het ongehoord om verzoeker de maximale termijn van 3 jaar inreisverbod op te leggen, gelet op het voorgenomen huwelijk en de lopende procedure voor de Familierechtbank binnen de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Tongeren. Stellen dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan 3 jaar doch anderzijds wel melding maken van het voorgenomen huwelijk met mevr. N(...) B(...), maakt dan ook een schending uit van art. 8 EVRM, dan wel van het redelijkheidsbeginsel dan wel van de materiële motiveringsplicht."

3.2.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook in het kader van haar tweede middel voornamelijk verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de bestreden beslissing echter een inreisverbod uitmaakt, is het tweede middel, gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, in deze mate niet ontvankelijk.

Specifiek met betrekking tot het inreisverbod stelt de verzoekende partij slechts dat het alleszins ongehoord is om haar de maximale termijn van drie jaar inreisverbod op te leggen, gelet op het voorgenomen huwelijk en de lopende procedure voor de familierechtbank. Zij voert aan dat stellen dat er geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar, doch anderzijds wel melding maken van het voorgenomen huwelijk met mevr. N. B., dan ook een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij beroept zich in haar uiteenzetting van het tweede middel op een gezinsleven met haar partner, mevrouw N. B., en op een familiaal en sociaal leven met andere Belgische familieleden en vrienden die allen in België verblijven. Aangezien de verzoekende partij zich specifiek in het licht van het thans bestreden inreisverbod slechts beroept op haar vermeend gezinsleven met mevrouw N. B., moet de Raad echter niet verder in gaan op het vermeende verdere familie- en privéleven dat de verzoekende partij ook nog aanvoert.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde met betrekking tot de duur van drie jaar van het bestreden inreisverbod het volgende motiveert: "Op 13.01.2017 maakte betrokkene te Maaseik melding van een voorgenomen huwelijk met de Belgische B(...) N(...) (^(...)). Op 14.04.2017 weigerde de gemeente Maaseik dit voorgenomen huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Tongeren (dd 30.03.2017), nadat was vastgesteld dat betrokkene voorgenomen huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking voorgenomen huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening zou hebben gehouden met haar voorgenomen huwelijk met mevrouw N. B. Uit de betrokken motivering blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet slechts melding maakt van het voorgenomen huwelijk, maar uitdrukkelijk oordeelt dat de weigering van voltrekking van dit voorgenomen huwelijk een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Op dit onderdeel van de motivering gaat de verzoekende partij echter in het geheel niet in, zodat zij niet aannemelijk kan maken dat deze overweging onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

Met betrekking tot het eventuele bestaan van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij slechts verwijst naar haar voorgenomen huwelijk. Hoger is echter reeds gebleken dat de gemachtigde hieromtrent uitdrukkelijk heeft gemotiveerd en dat de verzoekende partij deze motivering niet betwist. Verder benadrukt de Raad dat het loutere feit dat zij het niet eens is met de door de gemachtigde gemaakte beoordeling met betrekking tot de duur van het inreisverbod, niet maakt dat dit oordeel onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met het voormelde artikel 8 zou zijn. In de mate dat zij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel niet aannemelijk maken.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE